

záchranná stanica

VLČICA LUNA

Zuzana Štelbaská
Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Vlčica Luna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská

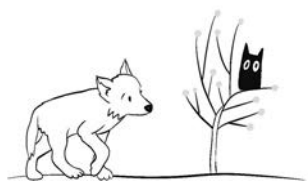
Záchranná stanica: Vlčica Luna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

VLČICA LUNA

záchranná stanica

**VLČICA
LUNA**

podľa skutočnej udalosti

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Text © Zuzana Štelbaská, 2021

Illustrations © Lucia Zednikovičová, 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2367-1

ISBN e-knihy 978-80-566-2557-6 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2558-3 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2556-9 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Vlčie šťastie

Vlčatá prišli na svet v skorú jar. V máji to v Malužinskej doline vyzeralo, akoby tam niekto vylial vedro jasnej zelenej farby. Kam sa len oko pozrelo, všade po dlhej zime ožívala príroda. Zo zeme sa spod listov a kamienkov práve predierala čerstvá tráva. Kríky a stromy boli plné nových výhonkov. A v skrytom zákutí lesa sa na mäkkom machu tmoľili dve tmavosivé šteniatka.

Mama vlčica v nore starostlivo čistila vlčča a vlčicu jazykom. Dvojčatá sa mali k svetlu. Obe boli zdravé a silné. Ich otec nosil mame ulovenú potravu, vďaka čomu mala dosť materského mlieka pre oboch súrodencov.

Nedaleko odpočívali ich tetky, strýkovia, bratrancí, sesternice aj starý dedo vlk. Vlčie rodiny sa veľmi ľúbia. Starajú sa navzájom o seba. A zo všet-

kého najviac sa každú jar tešia na nových členov vlčej svorky.

V Nízkych Tatrách čakal na vlčích súrodencov šťastný život. Ako rástli, ukázalo sa, že vlčík má vynikajúci orientačný zmysel a skvelú výdrž pre dlhý beh. Malá vlčica zas mala vycibrený čuch a statočné srdce.

O tri mesiace ich mama prvýkrát vzala na spoločný lov. Nezaostali za svorkou ani o meter. Vlčík sa držal tesne pri otcovi a opakoval každý jeho pohyb. Vlčica zas s mamou študovala všetky pachové stopy. Učila sa, kadiaľ vedú diviacie chodníčky, ako nájsť čriedu a určiť, na ktoré zviera sa treba zamerať. Všetko bolo také zaujímavé, vzrušujúce a lákavé!

Po návrate k nore si dospelí vlci ľahli do trávy. Najedení a unavení sa vyhrievali na slnku. Vlčatá však mali stále plno energie. Prvý lov ich neunavil. Naopak. Cítili v sebe silu, akoby len teraz objavili, aké krásy ponúka život vlka. Liezli po členoch svorky, ťahali ich za uši, za chvosty a oni sa s nimi láskyplne hrali.

Keď šteniatka konečne od vyčerpania padli do listia, snívajú sa im pestrofarebné sny o lese.

Osamotená

Augustová noc pred druhým lovom bola svieža. Mama vlčica vzala šteniatka na prieskum. Kráčali hore kopcom, smerovali na hrebeň. Bol z neho nádherný výhľad na celé pohorie. Viedlo odtiaľ mnoho ciest, ktoré vlčatá ešte len spoznávali. Kráčali za milovanou mamou. Chcela, aby sa samy pokúsili nájsť lúky, na ktorých sa zdržiavajú diviaky. Súrodenci každú chvíľu skláňali ňufáky k zemi. V popadanom ihličí cítili pachy bylín a zvierat.

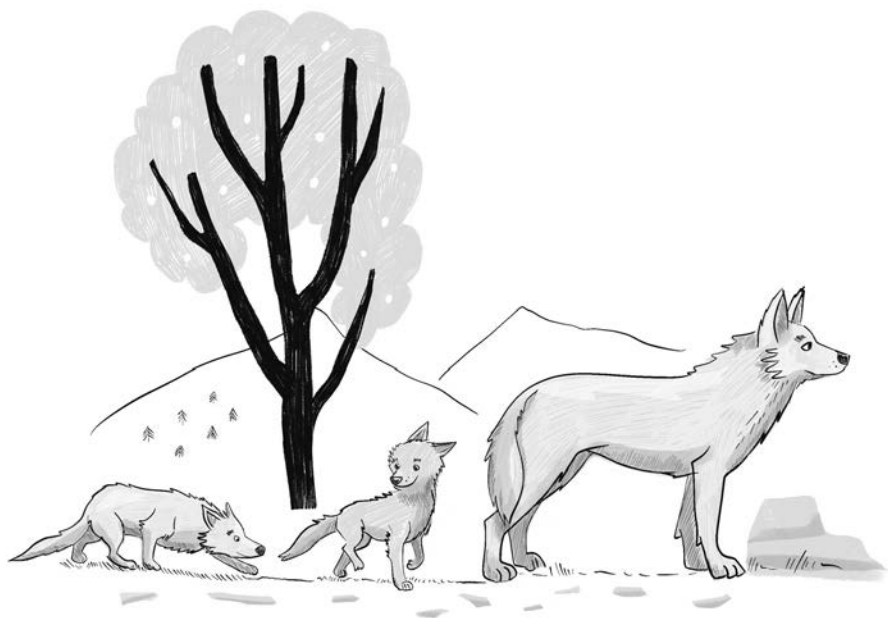
Našlapovali tichučko. Uši sa im otáčali za každým zvukom. Mama sa z času na čas zastavila, zavetrila a potom kráčala ďalej. Boli už príliš ďaleko od nory, preto sa všetci traja držali blízko pri sebe.

Veľká vlčica sa zrazu strhla. Čosi nebolo v poriadku. Vlčik bol pri nej a všimol si, že napla telo, dvihla bradu a začala intenzívne vetriť. Zastavil sa

a vetril spolu s ňou. Jeho sestra pred nimi kráčala bez zastavenia ďalej. Sekundu nato sa lesom ozvalo hlučné PRÁSK!

Vlky sa rozutekali na všetky strany.

Malá vlčica bežala ako o život. Do cesty jej vošla húština. Vletela dnu v plnej rýchlosti. Konáre ju vyšvácali po tvári, ale bolesť necítila. Potkla sa, prekopíkla, hneď zas vyskočila na všetky štyri a trieli-la preč. Bola veľmi vystrašená. To hlučné PRÁSK ju

prenasledovalo. Nikdy taký zvuk nepočula. Nevedela ho priradiť k žiadnemu zvieraťu. V mysli mala jediné: *Utekaj, bež, ako len vieš, a zachráň sa!*

Zastavila sa až nadránom, keď ju začali omínať labky. Bola vyčerpaná, smädná a ohlásil sa aj hlad. Svitanie odhalilo, že z hrebeňa zbehla až celkom dolu do doliny. Namiesto lesa tam bolo len akési rúbanisko a o pár metrov ďalej sa mäkká zem zmenila na zvláštny tvrdý čierny pás, ktorý páchol zmesou vôní. Malá vlčica od mamy vedela, že týmto pachom sa má vyhýbať. Takto totiž páchne človek a tá tvrdá čierna zem, asfaltová cesta, je tiež jeho dielom.

Ustráchané sa obzerala okolo seba. Netušila, kde je. A čo bolo horšie, keď zavetrila, necítila nikoho zo svorky. Kde je mama? Kde je braček? Kam sa všetci podeli?

Zatúlané šteňa

Približne v tom istom čase sa v miestnom penzióne v Malužinej schyľovalo k rodinnej roztržke. Piatak Lukáš bol práve na výlete s rodičmi. Striedavo študoval mapu a sledoval videá výletníkov, ktorí Malužinskú dolinu navštívili pred nimi.

„Neviem, načo vôbec robíme veľké prípravy, keď to na poslednú chvíľu aj tak zmeníte,“ rozčuľoval sa Lukášov oco. „Včera sme sa jasne dohodli, že robíme výstup na Veľký bok.“

„Lenže Lukáš teraz zistil, že je to príliš náročná túra,“ lamentovala mama.

„Pozrite sa,“ ukazoval Lukáš rodičom video. „Treba šliapať cez celú dolinu, potom musíme kde-si nechať bicykle a ísť strmákom hore po lesnom chodníku.“

„A to si predtým nevedel?“ spýtal sa oco.

„Nedošlo mi to,“ pokrčil plecom Lukáš.

Pred pár mesiacmi si na zápase v hádzanej zlomil nohu. Lekár mu už povolil plávanie a bicykel, ale neodporúčal náročnú turistiku.

„Urobíme to takto: my dvaja s Lukášom pôjdeme na bajkoch, kam sa bude dať, a oco môže sám vyjsť až na Veľký bok,“ navrhla mama zmierlivo. „Aspoň sa nebudeš durdiť, že ťa zdržiavame.“

„Na konci cesty si môžeme urobiť piknik,“ napadlo Lukášovi a hneď sa mu zlepšila nálada.

„No dobre,“ vzdychol si oco. „Tak si nahádzte do ruksakov, čo treba, a ideme.“

Celou Malužinskou dolinou viedla asfaltová cesta. Mierne stúpanie sa striedalo s rovnými úsekmi. Lukáš zhlboka dýchal ranný vzduch. Bol veľmi rád, že už môže bicyklovať, hoci oveľa radšej by bol na hádzanárskom zápase.

„Pozrite, aký je ten les zúbožený,“ vytrhla ho z myšlienok mama. „To je hrozné, ako sa správame k lesom.“

„Je to už tretí holorub, ktorý míňame,“ podotkol otec.